

Arrest

nr. 210 527 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sheristë (Vlorë, Albanië) en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. Toen u 25 jaar was, huwde u met K. J. (...). Jullie woonden twee jaar samen in Vlorë (Albanië). Sinds 2004 verbleef uw echtgenoot voornamelijk in België, maar kwam hij u wel een aantal keer bezoeken in Albanië. U heeft samen drie minderjarige kinderen, J. (...), F. (...) en D. (...). In 2011 kwamen u en uw kinderen uw echtgenoot in België vervoegen. Gezinshereniging lukte niet en sindsdien verblijven u en uw kinderen illegaal in België. U keerde nooit meer naar Albanië terug. Uw zoon F. (...) heeft ADHD (Attention Deficit/Hyperactivity Disorder) en werd ten gevolge van zijn moeilijk gedrag sinds zijn vierde dagelijks door uw echtgenoot geslagen. Af en toe werd F. (...) op bevel van een

Belgische jeugdrechter enkele dagen in een open instelling geplaatst omdat hij thuis wegliep uit angst voor zijn vader, maar moest hij daar omwille van zijn moeilijke gedrag vertrekken. Ook ten opzichte van u gedroeg uw echtgenoot sinds u in België was zich agressief en kreeg u af en toe een duw of een mep. In 2014 sloeg hij u echter een keer harder waardoor u hier ook sporen van in uw gezicht had. In maart 2017 wou uw dochter J. (...) een profiel op Facebook aanmaken, maar uw echtgenoot was hiertegen. Hij sloeg J. (...) met een barbecuevork. Daarvoor had hij haar wel al eens geslagen, maar nooit zo erg. Op school ontdekte men de blauwe plekken van J. (...) en zij werd voor drie maanden door de jeugdrechter in een open instelling "De Zandberg" geplaatst. Wanneer J. (...) opnieuw naar huis keerde in juni 2017, was uw echtgenote heel agressief tegen haar en verweet hij haar haar eigen vader aangeklaagd te hebben. Af en toe gaf hij haar een mep of een duwtje. Eind september, begin oktober 2017 gaf J. (...) – na een incident waarbij F. (...) een medeleerling had aangevallen met een schaar – in het dagcentrum waar ze na schooltijd verbleef aan dat ze bang was om terug naar huis te keren. Hierop werd de politie verwittigd en werd J. (...) naar het opvangtehuis "Oranjestad" gebracht. Hier begon zij een relatie met E. H. (...), een etnische Rom uit Kosovo. Uw echtgenoot kon echter niet accepteren dat jullie dochter een relatie had met een etnische Rom en hij dreigde ermee dat hij haar zou vermoorden. Zo trok hij al met een mes naar het busstation waar J. (...) langskomt onderweg naar school. Tevens gaf uw echtgenoot u de schuld dat J. (...) in een instelling verblijft. Zowel F. (...) als J. (...) dienden in België reeds klacht in tegen hun vader. Twee dagen voor uw asielaanvraag kwam de politie bij u langs en zeiden ze tegen u dat als u niet zou spreken, ze u niet meer zouden kunnen helpen. U diende echter nooit klacht in tegen uw echtgenoot voor het geweld dat hij tegen u of uw kinderen gebruikte. U had evenwel genoeg van de situatie en besloot voor uw kinderen te kiezen. Op 13 februari 2018 diende u een asielaanvraag in. U verliet die dag uw echtgenoot. Momenteel verblijft J. (...) gedurende twee weken in de gesloten instelling in Beernem. Uw echtgenoot aanvaardt niet dat u hem verlaten heeft. U vreest in geval van een terugkeer naar Albanië dat uw echtgenoot of zijn familie – uw echtgenoot bracht zijn familieleden op de hoogte - uw dochter J. (...), alsook F. (...) omdat hij haar hielp, pijn zullen doen of zelfs vermoorden. U weet niet of J. (...) nog steeds een relatie heeft met E. (...). U heeft tevens geen woning noch werk in Albanië en er is geen geschikte school noch begeleiding voor F. (...). Via uw telefoon heeft uw echtgenoot nog wel contact met uw jongste dochter D. (...). Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort, gedateerd op 8 april 2011; de originele paspoorten van uw kinderen F. (...) en D. (...), beiden gedateerd op 13 oktober 2016; een originele huwelijksakte; een attest van goed gedrag en zeden; een attest waaruit blijkt dat u geen gezondheidsproblemen heeft; een attest van gezinssamenstelling; en de geboorteaktes van D. (...) en J. (...). Na uw gehoor maakte u een medisch attest over waaruit blijkt dat bij F. (...) ADHD en een gedragsstoornis werd vastgesteld.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

U stelde niet naar Albanië te kunnen terugkeren omdat u vreest dat uw echtgenoot – die in België verblijft - en zijn familie uw dochter J. (...) en uw zoon F. (...) zullen pijn doen of zelfs vermoorden omdat J. (...) in België een relatie had/heeft met een etnische Rom en F. (...) haar daar bij geholpen zou worden. Tevens kan uw echtgenoot niet aanvaarden dat u hem verlaten heeft.

U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw echtgenoot en zijn familie in geval van terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Niettegenstaande u opwierp dat dagelijks kinderen en vrouwen worden vermoord in Albanië (CGVS, p. 14), gaf u, die overigens nooit problemen kende met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 7), ook aan dat u in geval van problemen met uw echtgenoot of zijn familie wel degelijk naar de politie in Albanië zou gaan, dat deze u zouden helpen en zouden tussenkomen bij een schandaal, maar dat zij moeilijk dag en nacht bij jullie kunnen staan (CGVS, p. 14). Er dient dan ook verwezen te worden naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Afdoende politiebescherming houdt niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen worden vervolgd. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval

de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het feit dat u en uw kinderen hier in België fysiek geweld ondergingen vanwege uw echtgenoot – hoe betreurenswaardig dit ook is - doet geen afbreuk aan de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Betreffende uw verklaringen dat er in Albanië geen passend onderwijs noch passende zorg is voor uw zoon F. (...) die ADHD heeft, dient vastgesteld te worden dat dit om blote beweringen gaat. Zo stelde u dat u opzoeken op internet hierover had verricht, maar dat u geen enkel Albanees document had gevonden. U concludeerde hieruit dat ADHD niet gekend is in Albanië (CGVS, p. 15). Daarnaast stelde u geen vertrouwen te hebben in Albanese psychiaters omdat zij hun diploma kunnen kopen. U baseerde deze uitspraak op het feit dat u in Albanië heeft gewoond en u regelmatig naar het nieuws kijkt (CGVS, p. 16). Bovendien houden medische/psychische problemen en het ontbreken van passend onderwijs en passende zorg op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan

de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het louter niet bezitten van een woning en het niet hebben van werk zijn op zich bovendien problemen van socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Geneefse Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u in België financiële steun ontving van uw familie en dat u – die geschoold is en in Albanië reeds heeft gewerkt (CGVS, p. 7) - bij een terugkeer terecht zou kunnen bij hen betreffende uw problemen met uw echtgenoot en zijn familie (CGVS, p. 16).

Ook het feit dat uw kinderen geen Albanees meer spreken is een motief dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit noch deze van uw kinderen staan immers ter discussie. Uw gezondheid en de psychische problemen van F. (...) staan evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen "48/3 tot 48/7 en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, verschillende informatie aantoont dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot geenszins kan rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Vooreerst verwijst verzoekende partij naar de COI Focus in het administratief dossier waaruit blijkt dat huiselijk geweld een veel voorkomend probleem in Albanië is.

Verzoekende partij bemerkt verder dat uit verschillende bronnen blijkt dat de Albanese overheden geen effectieve bescherming bieden aan families die het slachtoffer zijn van bloedwraak. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift het rapport *“Albania 2016 Human Rights Report”* van het *US Department of State* (bijlage 3). Verzoekende partij wijst erop dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals bevestigd heeft dat er in het kader van bloedwraak geen sprake is van een doeltreffende bescherming van de Albanese autoriteiten.

Voorts duidt verzoekende partij erop dat zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten nadat hij bedreigd werd. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel hierover (bijlage 4). Verzoekende partij vraagt zich dan ook af *“als zelfs de procureur-generaal geen bescherming voor zijn familie in Albanië kan kregen, (...) hoe mensen zonder invloed zoals de verzoekster een bescherming zou krijgen”*.

Daarnaast duidt verzoekende partij erop dat corruptie binnen de Albanese justitie en Albanese politie een wijdverbreid probleem is. Ook straffeloosheid vormt een probleem. Zij verwijst in dit verband naar het rapport van het *US Department of State* van 2016 (bijlage 3 van het verzoekschrift) en het rapport *“Albanie: vendetta, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR”* van 13 juli 2016 (bijlage 5 van het verzoekschrift).

Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat er verschillende tekortkomingen bestaan in de bescherming van de Albanese autoriteiten.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de problemen van verzoekende partij geenszins een geval van bloedwraak betreffen, waardoor haar verwijzing naar algemene informatie over de beschermingsmogelijkheden in Albanië wat betreft bloedwraak en naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de betrokkenen bloedwraak vrezen, geenszins relevant is.

Verder bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat huiselijk geweld nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, map landeninformatie, delen 8-21), waaronder de uitgebreide *“COI Focus”* betreffende *“Albanië – Huiselijk geweld”* van 13 oktober 2017, blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex)-echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een *“nationaal doorverwijzingsmechanisme”* aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese *“Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence”* en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016-2020 – om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen

acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau '*child protection units*' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Waar verzoekende partij duidt op de corruptie in Albanië, verwijzend naar twee internationale rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3 en 5), wijst de Raad erop dat verwerende partij tevens erkent dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Evenwel blijkt anderzijds uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, map landeninformatie, delen 1-7) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Verwerende partij merkt hierbij terecht op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, doch niet absoluut hoeft te zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Verder blijkt uit voormelde landeninformatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens zijn er voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig. Ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, is er veel politieke wil om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar betoog dat huiselijk geweld nog steeds een groot probleem is in Albanië en dat er sprake is van corruptie, geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen inzake de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden.

Daar waar verzoekende partij meent dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij kan rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten nu zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten nadat hij bedreigd werd (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit het bijgebrachte internetartikel evenwel blijkt dat de verhuis van de familie van de procureur-generaal naar een ander land een beschermingsmaatregel betreft genomen door de Albanese autoriteiten. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze informatie aan toont dat verzoekende partij niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Waar verzoekende partij verder in haar verzoekschrift nog verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt, stellende dat hierin gewezen wordt op de verschillende tekortkomingen die er bestaan in de bescherming van de Albanese autoriteiten, bemerkt de Raad vooreerst dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld. *In casu* maakt verzoekende partij evenwel niet aannemelijk dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot geen beroep kan doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Bovendien herhaalt de Raad, waar verzoekende partij verwijst naar de arresten nr. 116.642 van 9 januari 2014, nr. 134.613 van 4 december 2014, nr. 137.920 van 4 februari 2015, nr. 165.012 van 31 maart 2016 en nrs. 197.027, 197.028, 197.030, 197.031 en 197.032 van 21 december 2017, dat de problemen van verzoekende partij geenszins een geval van bloedwraak betreffen en dat haar verwijzing naar deze rechtspraak over de beschermingsmogelijkheden in Albanië voor slachtoffers van bloedwraak dan ook geenszins relevant is.

Wat nog het arrest nr. 174.600 van 13 september 2016 betreft, stelt de Raad vast dat de conclusies die in het arrest worden getrokken aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië gebaseerd zijn op informatie die dateert van 2014, terwijl bovenstaande vaststellingen aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië gebaseerd zijn op recentere informatie (administratief dossier,

stuk 11, map landeninformatie). Bovendien besluit de Raad in voormeld arrest slechts dat op basis van de op dat moment beschikbare informatie niet uitgesloten kan worden dat bepaalde slachtoffers van interpersoonlijk of intrafamiliaal geweld onvoldoende beschermd worden door hun autoriteiten, en dat het derhalve aan de asielzoeker toekomt om aan te tonen dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, geen toegang heeft tot een dergelijke bescherming. *In casu* worden door verzoekende partij geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aangebracht waaruit blijkt dat zij, gelet op haar individuele omstandigheden, geen toegang zou hebben tot de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten (zie *infra*).

De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht vaststelt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Door verzoekende partij worden voorts geen concrete aanwijzingen of geldige redenen aangebracht waaruit blijkt dat dit voor wat haar persoonlijk betreft niet van toepassing zou zijn. Integendeel, niettegenstaande zij opwierp dat dagelijks kinderen en vrouwen worden vermoord in Albanië (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2018, p. 14), gaf verzoekende partij, die overigens nooit problemen kende met de Albanese autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 7) ook aan dat zij in geval van problemen met haar echtgenoot of zijn familie wel degelijk naar de politie in Albanië zou gaan, dat deze haar zouden helpen en zouden tussenkomen bij een schandaal, maar dat zij moeilijk dag en nacht bij hen kunnen staan (gehoorverslag CGVS, p. 14). Zij het evenwel herhaald dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, doch niet absoluut hoeft te zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. Afdoende bescherming houdt niet in dat verzoekende partij 24 uur op 24 uur een agent voor persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die haar belagen worden vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot en zijn familie in geval van terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er desbetreffend op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt.

2.2.4.1. Betreffende de bemerking in de bestreden beslissing, inzake het gegeven dat verzoekende partij geen woning en werk heeft in Albanië, dat verzoekende partij in België financiële steun ontving van haar familie en dat verzoekende partij – die geschoold is en in Albanië reeds heeft gewerkt – bij een terugkeer terecht zou kunnen bij hen, stelt verzoekende partij dat zij “*niet permanent steun van haar gezin (kan) ontvangen*”.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat het louter niet bezitten van een woning en het niet hebben van werk op zich problemen van socio-economische aard zijn en bijgevolg noch onder het toepassingsgebied van de Geneefse Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteren. Slechts volledigheidshalve wordt door verwerende partij nog opgemerkt dat verzoekende partij in België financiële steun ontving van haar familie, waardoor aangenomen kan worden dat zij bij een terugkeer terecht kan bij hen. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet permanent steun van haar familie kan ontvingen, duidt de Raad erop dat verzoekende partij geschoold is en dat zij reeds in Albanië heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op termijn niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien.

2.2.5. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet), is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.9., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.7. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot en zijn familie in geval van terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 maart 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT